

des at der er god tid til debat, til overvejelse og til indhentning af oplysninger osv.

Kl. 18.15

Under første behandling af forslaget blev flere ordførere forbavsede og nogle nærmest fortørnede over at høre, at behandlingen aldrig er lykkedes i England, og siden da er vi også blevet oplyst om, at det i hele verden kun er lykkedes i et eneste tilfælde. Jeg håber, at det kan gøre indtryk, således at vi beslutter, at der er en hel del andre ting, vi også må have ordentligt undersøgt, inden vi giver tilladelse for altid til denne behandling.

Ti medlemmer af Det Etske Råd mod et mindretal på syv har frarådet en ordning som den, der nu er på vej, og Kristendemokraterne slutter sig til disse ti medlemmer og stemmer imod det endelige lovforslag.

Kristendemokraterne ser langt hellere, at man også koncentrerer sig om indsatsen for at skaffe flere egnede donorer og især dem med en mere kompleks vævstype end de fleste andre, for vi har jo nemlig set, at denne behandling er lykkedes i adskillige tilfælde rundt om i verden.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører? Hr. Søren Søndergaard, er det et spørgsmål til ordføreren?

Søren Søndergaard (EL):

Nej, det er som ordfører.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Som ordfører. Værsgo.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, altså som en slags ordfører, for Enhedslistens ordfører er ikke til stede, og jeg har bare fulgt denne her sag, ligesom jeg tror de fleste andre folketingsmedlemmer, nemlig fra sidelinjen, og det vil jeg godt indrømme har gjort mig en lille smule urolig. Det har gjort mig urolig, fordi der ikke kan være nogen som helst tvivl om, at denne her sag under indtryk af, at der ligger en personsag, er blevet hastet utrolig hurtigt igennem. Jeg tror ikke, at der var nogen folketingsmedlemmer, der i nogen andre sammenhænge, undtagen hvis Danmark skulle i krig eller sådan noget, ville acceptere denne her meget, meget hurtige behandling. Fru Tove Videbæk har sådan set allerede redegjort for nogle af problemerne i den behandling.

Jeg vil slet ikke anfægte, at der kan være gode grunde til, at det skal have en så hurtig behand-

ling, men netop fordi det er gået så hurtigt, og netop fordi ingen vel vil have siddende på sig, at den slags afgørende beslutninger bliver truffet på baggrund af en enkelt personsag og en enkelt personsag, hvor en del oven i købet tyder på, at det, der bliver besluttet her, ikke vil gøre den store forskel – i hvert fald er der ikke internationale erfaringer, der peger i den retning – må det vel være rimeligt, at i hvert fald ministeren går op og forklarer, hvad der er baggrunden for, at man ikke kan lave en midlertidighed i den her lov, som det er foreslået, det vil sige, at man lader den gælde 1 år, og så ser man, hvad der sker efter 1 år. Hvad er grunden til, at vi ikke kan gøre det?

Hvis der havde været en normal grundig behandling, alle spørgsmål var blevet afklaret i tide, alle folketingsmedlemmer havde fået mulighed for at læse betækningsbidragene – har alle folketingsmedlemmer læst betækningsbidragene? Jeg tvivler meget – så kunne man sige, at så var der ikke nogen grund til denne her midlertidighed, for så måtte man ligesom gøre sin stilling op. Men netop på baggrund af den måde, det her er blevet til på, synes jeg, at vi fortjener et svar fra ministeren på, hvorfor der ikke kan være en midlertidighed, hvad angår denne her lov, sådan at der bliver tid til at gøre nogle erfaringer, tid til at fortsætte diskussionerne og så tage det op igen på et senere tidspunkt, uden at det får indflydelse på en konkret sag.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Jeg skal bede om lidt mere ro i salen.

Næste ordfører er fru Else Theill Sørensen.

Else Theill Sørensen (KF):

Det, jeg vil sige til især ændringsforslaget, falder sådan set i naturlig forlængelse af hr. Søren Søndergaards indlæg, for jeg vil meddele, at Det Konservative Folkeparti ikke kan stemme for ændringsforslaget. Jeg kan godt se argumenterne, men jeg mener ikke, at en frist på et år giver nogen mening i en situation, hvor de børn, der kan blive tale om, er et meget lille antal, og det, der skal foretages, er noget, der skal resultere i en graviditet, som forhåbentlig skal ende med et lille levende barn. Det tager altså nødvendigvis sin tid, og derfor mener jeg, at tidsfristen er helt ude af proportioner.

I det hele taget har jeg som en slags erstatning stillet det spørgsmål til ministeren: Vil ministeren senest i folketingssamlingen 2006-07, altså inden for 3 år, over for Folketinget oplyse om